

ning uden synderlig praktisk Betydning — det kan man se af Retsakter i Dufinvis — men det Lovforslag, som nu foreligger her, fører vor Retsstilling frem, og derfor berømmer jeg Processkommissionen, at den har udvilket den Rante, som kom frem gennem Grundloven. Naar nemlig det Lovforslag, som Ministeren her har forelagt os, siger, at Dommeren i Reglen selv skal udføre Husundersøgelsen eller Ransagningen, og at denne ialtsald skal udføres med to upaaklagelige Vidner, saa siger jeg, at derved er sket et stort Fremskridt, og det er tillige udtrykt i Lovforslaget, at Politiet kun undtagelsesvis kan foretage en Husundersøgelse, nemlig hvor Gjenstandene med Nødvendighed maa anholdes strax, inden der kan komme en Retskjendelse tilstede. Endvidere siger jeg, at Grundlovens Bestemmelse om, at en Fængslingskjendelse skal affiges og ledsages af Grunde, er noget mere udvilket i Processforslaget end hidtil. Der staar nemlig i Processforslaget, at hvilke Grunde en Fængslingskjendelse kan affiges, og en Dommer kan altsaa herefter i sin Motivering af Fængslingen ikke gaar udenfor en af de 4 Grunde, som ere angivne i en af Forslagets Paragrafer; men det er en stor Fordel, fordi man derved udelukker den Motivering, der saa ofte ses, nemlig „efter Omstændighederne“, men hvad det er for Omstændigheder, er der Ingen, der kan udgrænse, thi det staar intetsteds i Akterne. Endvidere er der i Lovforslaget foresat den Maade, hvorpaa Sikkerhed skal stilles, naar en fængslet Mand eller Kvinde skal løslades. Vel staar der i Grundloven, at Løsladelse kan ske imod Sikkerhedsstillelse, men der staar Intet i Grundloven om, hvorledes denne Sikkerhed skal være. Nu er der her kommet et nyt Bidrag til, for at skaffe Løsladelse af Fængsel. Naar jeg her taler om Fængslingskjendelse, er det selvfølgelig Fængslingskjendelse af Personer, der ikke ere domfældte, men blot ere enten under Undersøgelse eller Anklage. Jeg siger altsaa, at ogsaa med Hensyn til Fængslingskjendelse er der et Fremskridt i Processkommissionens Forslag, men der er dog et Punkt, som Processkommissionen har ladet ligge urørt, og som i Livets Forhold har vist sig at være af den største Betydning. Der siges nemlig i Forslaget, at en af de Grunde, hvorpaa en Siget kan fængsles, er, for at forhindre ham i Samkvem med Omverdenen, for at forhindre ham i at komme i Samtale med andre Mennesker, og saa er det vel at mærke ikke tilladt, naar Fængslingen er sket paa den Grund, at blive løsladt mod Kautions. Ibetmindste har den Fængslede ikke Ret til at forlange det; Dommeren kan frigive ham mod Sikkerhedsstillelse, men den Fængslede kan ikke forlange det. Det er imidlertid efter min Mening en Mangel. Jeg tror, at efter det System, der ligger til Grund for Domfældelsen i Rævningeretten, maa den

Fængslede have Lov til at komme ud uden Hensyn til, hvem han vil samtale med; thi den Sætning, at en Mand eller Kvinde skal holdes fængslet, fordi det kan være farligt, at han eller hun taler med nogen af sit Bekjendtskab, staar jo i Forbindelse med Udpræsningen af egen Tilstaaelse; men naar vi nu opgave den Grundsaetning, at egen Tilstaaelse skal være Hovedbeviset i Strafferetsfager, bør virkelig ogsaa dette Tilhang, dette Anhang, at Ingen maa komme til at tale med Andre, saalænge Vedkommende ikke har bekjendt, ikke have Mere at betyde end andre Fængslingsgrunde, og jeg skulde derfor haabe, at denne Lov i sin Tid maatte komme til at indeholde, at en Fængslet ogsaa kan forlange sig frigiven mod Kautions, naar han er sat i Fængsel for at forhindre Samkvem med Andre. Jeg for mit Vedkommende har set en Mand sidde i Fængsel omtrent et Aar, uagtet Dommeren, da jeg forlangte, at han skulde frigives mod Kautions, fordi den Dom, han havde affagt, vilde blive underkjendt af Overretten, svarede mig, at han selv havde været konstitueret Dommer i Landsover- samt Hof- og Stadsretten og nok troede, at Dommen fra 8 Maanedes Forbedringshusarbejde vilde gaa ned til Vand og Brød, og at han ikke troede, at Manden vilde løbe bort. Jeg sagde ham, at jeg og to Gaardmænd vilde stille os som personlige Kautionsister, om han vilde med 10,000 Rd., for at faae den Mand ud, men saa svarede han: Jeg vil ikke frigive ham, thi naar han kommer ud, saa taler han med den One og med den Anden, og saa bliver jeg nødt til at optage nyt Forhør. Det gif, som jeg havde sagt. Dommen blev gjort om, men Manden kom til at sidde ibetmindste et Aar i Arrest ud over Tiden, og Højesteretsdommen sagde, at Manden havde siddet længe ud over den Tid, han burde have siddet arresteret, og at det Offentlige skulde betale Arrestkomfingingerne, men de to Dommere, som havde holdt ham, gif fri og fik ikke engang en Kaffel af Højesteret. Naar jeg har set Slikt, er jeg nødt til at modsætte mig saadanne Bestemmelser. Man vil altsaa se, at jeg er villig til at anerkjende de Fremskridt, som gjøres ved dette Lovforslag. — Der staar et Sted i Lovforslaget, at i Retten skal den Sigtede være fri for Baand og Lvang. Jeg antager, at det ikke skal være en Modsaetningsbestemmelse, saa at Dommeren ellers skal kunne lægge ham i Baand og Lvang. Jeg antager dette efter den Mand, der ellers gaar gennem Lovforslaget. Dette siger til Exempel, at ingen Dommer har Ret til at udsørste en fængslet Person ved at forhøre ham gennem andre Fængslede eller gennem Arrestforværen. Det har jo været en Bei, man har fulgt, at Dommerne ere komne til Kundskab om en eller anden Forbrydelse ved, at Arrestanterne have siddet sammen og fortalt hinanden deres Bedrifter. Vore Overdomstole have længe anset